

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 217/2014-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. marca 2014 predbežne prerokoval sťažnosť T. U., zastúpeného advokátom JUDr. Vladimírom Kotosom, Advokátska kancelária, Žižkova 6, Košice, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Košice II sp. zn. 7 Nt 4/2012 z 2. októbra 2012 a uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 8 Tos/91/2012 z 19. novembra 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť T. U. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. marca 2013 doručená sťažnosť T. U. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 7 Nt 4/2012 z 2. októbra 2012

a uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 8 Tos/91/2012 z 19. novembra 2012.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu sp. zn. 3 T/49/2010 z 12. mája 2011 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 6 To 69/2011 z 23. novembra 2011 právoplatne uznaný vinným zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 a 2 písm. c) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) a bol mu uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov.

Sťažovateľ v uvedenej trestnej veci podal okresnému súdu 10. februára 2012 návrh na povolenie obnovy konania, kde ako nové skutočnosti spĺňajúce podľa jeho názoru podmienky povolenia obnovy konania označil výsluchy svedkov, ktorí mali predniesť svedectvo v jeho prospech, a síce že v inkriminovaný deň spáchania skutku sa nachádzal mimo mesta, kde bol skutok spáchaný.

Okresný súd uznesením sp. zn. 7 Nt 4/2012 z 2. októbra 2012 podľa § 399 ods. 2 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) návrh sťažovateľa zamietol, pretože nezistil podmienky na povolenie obnovy konania podľa ustanovenia § 394 Trestného poriadku. O sťažnosti podanej sťažovateľom proti uvedenému rozhodnutiu okresného súdu rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 8 Tos/91/2012 z 19. novembra 2012, ktorým sťažnosť podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodnú zamietol.

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že rozhodnutie odvolacieho súdu považuje za nedostatočne odôvodnené a arbitrárne, keďže podľa jeho názoru konajúci súd nepodal *„dostatočne jasné a presvedčivé odôvodnenie prečo daných svedkov nepovažuje za nové dôkazy, ktoré by podmieňovali obnovu konania“*. Sťažovateľ je toho názoru, že zmienené výsluchy svedkov, ktoré v návrhu na povolenie obnovy konania ponúkol ako tzv. nový dôkaz, *„spĺňajú predpoklady opodstatneného argumentu, ktorý mal možnosť ovplyvniť rozhodnutie prvostupňového súdu a teda obnova konania mala byť povolená“*.

V uvedených skutočnostiach vidí sťažovateľ porušenie svojho základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru

Svoju argumentáciu sťažovateľ dopĺňa tvrdeniami o nezákonnosti vykonanej rekognície, ktorá podľa sťažovateľa bola jediným dôkazom, na základe ktorého bol v pôvodnom konaní uznaný vinným. Sťažovateľ kvalifikuje označený dôkaz ako rozporuplný a nezákonný a jeho vratkosť vidí v skutočnosti, že svedkyňa ako subjekt rekognície „bola dokonca poškodenou“. Sťažovateľ na tomto mieste dôvodí: *„Znovupoznávanie páchatel'a a teda priebeh rekognície bol uskutočnený v rozpore s dodržaním základných taktických a metodických postupov pri uskutočňovaní rekognície vyšetrovateľom PZ , keďže neboli splnené podmienky zachovania rovnakých objektívnych a subjektívnych podmienok, aké boli v čase spáchania trestného činu. Stotožnenie páchatel'a len na základe pohľadu očí je neprípustné. Takto uvedenú argumentáciu v sťažnosti proti uzneseniu Okresného súdu, pokladáme za dostatočne relevantnú a spôsobilú zmeniť rozhodnutie vo veci, napriek tomu ju Krajský súd odignoroval.“*

Na základe všetkých uvedených skutočností sťažovateľ žiada, aby ústavný súd rozhodol o jeho sťažnosti nálezom, ktorým by vyslovil porušenie jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu z 19. novembra 2012 sp. zn. 8 Tos/91/2012 a uznesením okresného súdu z 2. októbra 2012 sp. zn. 7 Nt 4/2012, predmetné rozhodnutia zrušil, vrátil vec na ďalšie konanie a priznal sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. Ústavný súd sa v prvom rade vysporiadal s námietkou porušenia sťažovateľom označeného základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu sp. zn. 7 Nt 4/2012 z 2. októbra 2012.

Ustanovenie čl. 127 ods. 1 ústavy limituje právomoc ústavného súdu vo vzťahu k ostatným orgánom verejnej moci princípom subsidiarity, podľa ktorého rozhoduje ústavný súd o individuálnych sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb vo veci porušenia ich základných práv alebo slobôd v tých prípadoch, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Právomoc ústavného súdu je daná v prípade, ak je vylúčená právomoc všeobecných súdov rozhodovať v konkrétnej veci, a poskytnúť tak ochranu

označeným základným právam alebo slobodám sťažovateľa, porušenie ktorých namieta (III. ÚS 181/04).

Sťažovateľ sa ochrany svojich práv vo vzťahu k označenému uzneseniu okresného súdu mohol podľa zákona účinne domáhať (a aj sa domáhal) využitím opravného prostriedku (sťažnosti) podľa § 185 a nasledujúcich Trestného poriadku. V tomto kontexte bol krajský súd ako druhostupňový súd povinný poskytnúť ochranu právam sťažovateľa, porušenie ktorých v sťažnosti podanej ústavnému súdu namieta. Právomoc ústavného súdu je preto (s ohľadom na znenie čl. 127 ods. 1 ústavy) bezprostredne vo vzťahu k uzneseniu okresného súdu vylúčená.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v časti týkajúcej sa namietaného porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu sp. zn. 7 Nt 4/2012 z 2. októbra 2012 odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

2. V právomoci ústavného súdu zostalo následne posúdenie otázky, či účinky výkonu právomoci krajského súdu v súvislosti s rozhodnutím o sťažnosti sťažovateľa (uznesením sp. zn. 8 Tos/ 91/2012 z 19. novembra 2012) sú zlučiteľné s limitmi vyplývajúcimi zo sťažovateľom označených článkov ústavy a dohovoru.

Preskúmaním sťažnosti a príslušných rozhodnutí okresného súdu a krajského súdu ústavný súd zistil tieto relevantné skutočnosti, ktoré boli východiskom pre jeho rozhodovanie:

Potom, ako bol sťažovateľ okresným súdom v spojení s rozhodnutím krajského súdu právoplatne odsúdený za zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 a 2 písm. c) Trestného zákona, podal na okresnom súde 10. februára 2012 návrh na povolenie obnovy konania, ktorý odôvodnil tvrdením, že sa predmetného skutku dopustiť nemohol, pretože sa v inkriminovanom čase skutku, teda 18. októbra 2009, nachádzal mimo mesta, kde bol skutok spáchaný. Toto tvrdenie opieral o navrhované dôkazy – výsluchy svedkov, ktorých výpovede mali túto okolnosť potvrdiť.

Okresný súd uznesením sp. zn. 7 Nt 4/2012 z 2. októbra 2012 návrh sťažovateľa na obnovu konania podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku zamietol, pretože nezistil podmienky na povolenie obnovy konania podľa § 394 Trestného poriadku. V odôvodnení svojho rozhodnutia prezentoval okresný súd túto argumentáciu:

«Odsúdený T. U. vo svojej výpovedi uviedol, že sa v čase spáchania predmetného skutku sa na území Košíc nenachádzal a že túto skutočnosť mu vie potvrdiť aj R. S. Skutočnosť, že predmetný skutok nespáchal mu vie taktiež potvrdiť aj ďalšia osoba, a to N. V. K tomu, prečo nenavrhol výsluch týchto svedkov už v prípravnom, ako aj prvostupňovom, resp. v odvolacom konaní, nakoľko ide o svedkov, ktorých výpovede by boli potencionálne spôsobilé dokázať jeho nevinu, sa však vyjadriť nevedel. K konaní na súde prvého stupňa bola jeho obhajoba postavená v hlavnej miere na výpovedi svedka H., ktorý mu mal potvrdiť alibi. Na výpoved' toho svedka bol teda fixovaný, a z toho titulu teda nepovažoval za potrebné uvádzať aj iné okolnosti, ktoré by mohli odôvodniť jeho nevinu.

Z výpovede svedka R. S. vyplynulo, že dňa 08. 10. 2009 mal spolu s odsúdeným U. hlavné pojednávania na súde, kde bol vyhlásený odsudzujúci rozsudok, ktorým bol T. U. uložený nepodmienečný trest odňatia slobody. Odsúdený sa bál nástupu výkonu trestu odňatia slobody, a preto sa rozhodol sa, že sa výkonu tohto trestu bude vyhýbať. Nakoľko on mal onedlho odcestovať za prácou, rozhodol sa, že so sebou zoberie aj odsúdeného. Išli smerom na západ cez mestá Liptovský Mikuláš, Zvolen, Banská Bystrica, Námestovo, Bratislava. Pracovali po celý čas brigádnicke pre firmu s názvom M. T., s ktorou tieto mestá navštívili. Prácu ukončili v novembri 2009. Bližšiu adresu uvedenej firmy, kde mali spolu s odsúdeným pracovať uviesť nevedel. Taktiež nevedel uviesť ani mená ďalších zamestnancov uvedenej firmy. S uvedenou firmou mali obaja uzavretú dohodu o vykonaní práce (ústnou formou), pričom k dispozícii mali byť nonstop. Bývali spolu s ďalšími zamestnancami tejto firmy v karavanoch. Prečo ho odsúdený neuviedol vypočúť ako svedka v pôvodnom konaní, vysvetliť nevedel. V tejto súvislosti len podotkol, že on pracoval v Českej Republike v „Š.“ a ani nevedel, že je T. U. trestne stíhaný za lúpež. Naposledy odsúdeného videl v roku 2009, keď ukončili svoju činnosť vo firme M. T. S.

Svedkyňa N. V. vo svojej výpovedi uviedla, že odsúdeného pozná ako svojho spolužiaka počas ich spoločného štúdia na strednej škole. O tom, že po ňom bolo vyhlásené celoštátne pátranie sa dozvedela z plagátov. O trestnom čine lúpeže, ktorý mal odsúdený

spáchať, nemá žiadnu vedomosť. Taktiež zároveň nemá vedomosť ani o spáchaní iného trestného činu lúpeže, prípadne o jeho páchateloch. K osobe odsúdeného uviedla, že ho pozná ako nekonfliktného a pokojného človeka.

Svedok M. K. v rámci výsluchu na verejnom zasadnutí uviedol, že má vedomosť o tom, že predmetný skutok (za ktorý bol T. U. odsúdený) spáchala iná osoba. Touto osobou mal byť bližšie nešpecifikovaný M. F., prezývaný „F.“, bytom... O tom, že tento skutok spáchal F. sa dozvedel koncom minulého roka, a to od T. B. a M. U.

Svedkyňa M. S. k veci vypovedala, že má vedomosť o tom, že jej syn R. S. pracoval vo firme M. T. S. s „nejakým“ T. K trestnej činnosti spáchanej odsúdeným sa vyjadriť nevedela. So svojím synom mala komplikovaný vzťah, mala značné problémy s jeho výchovou.

Poškodená D. K. na verejnom zasadnutí uviedla, že trvá na svojej výpovedi z prípravného konania, ako aj z hlavného pojednávania. Jednoznačne opoznáva odsúdeného T. U. ako osobu, ktorá ju dňa 18. 10. 2009 lúpežne prepadla. Tento pred ňu v kritický deň najprv predstúpil, pričom v tomto okamihu s ním mala na krátky okamih očný kontakt a videla mu teda do tváre. Až potom jej nastriekal sprej do očí. Osobu s menom M. F. - ktorého podoba jej bola na verejnom zasadnutí prostredníctvom fotografie predložená, nespoznáva a nikdy predtým ho nevidela. Uvedená osoba ju v kritický deň lúpežne neprepadla.

Na verejnom zasadnutí boli taktiež oboznámené aj listinné dôkazy, a síce rozsudok Okresného súdu Košice II, sp. zn. 3 T 49/2010, zo dňa 12. 05. 2011, ktorým bol T. U. uznaný vinným zo spáchania zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2, písm. c) Trestného zákona a bol mu uložený trest odňatia slobody v trvaní 7 rokov, pričom na výkon tohto trestu bol zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Z vecných dôkazov boli na verejnom zasadnutí boli oboznámené fotografia M. F. a fotografia pracovného odevu, v ktorom mal odsúdený spolu so svedkom R. S. pracovať v uvedenej firme.

Verejné zasadnutie, ktorého predmetom bolo rozhodovanie o návrhu odsúdeného T. U. (podaného prostredníctvom jeho obhajcov) na povolenie obnovy konania prebiehalo za dôslednej realizácie základných zásad trestného konania zakotvených v ustanovení § 2

Trestného poriadku (konkrétne tých základných zásad trestného konania vzťahujúcich sa, resp. sa uplatňujúcich v konaní o povolení obnovy konania). Súd po vyhodnotení všetkých vykonaných dôkazov jednotlivo, ako aj v ich vzájomnej súvislosti dospel k záveru, že podmienky na povolenie obnovy konania neboli zistené.

V zmysle § 394 ods. 1 Trestného poriadku, obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy o sebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Pod termínom „nový“ dôkaz, je potrebné rozumieť dôkaz, ktorý nebol v pôvodnom konaní obsiahnutý v spise, uplatnený niektorou procesnou stranou, resp. bol uplatnený v pôvodnom konaní, ale nebol vykonaný.

Súd môže v konaní o povolení obnovy konania vykonávať dokazovanie len v rozsahu pre potreby povolenia obnovy konania v tom zmysle, či v danom prípade ide o taký dôkaz, ktorý odôvodňuje zásah do právoplatného rozhodnutia. Predmetom dokazovania je teda zjednodušene povedané posúdenie toho, či dôkaz navrhovaný procesnou stranou má charakter „nového“ dôkazu, či by bol teda tento dôkaz potencionálne spôsobilý odôvodniť iné rozhodnutie o vine, resp. o treste - iné, ako v právoplatnom rozhodnutí.

Odsúdený postavil dôvodnosť svojho návrhu na povolenie obnovy konania na skutočnosti, že v kritický deň, keď malo z jeho strany dôjsť k predmetnej lúpeži, za ktorú bol odsúdený, sa nenachádzal na území Košíc, predmetný skutok teda spáchať nemohol.

Túto skutočnosť sa mu však na verejnom zasadnutí preukázať nepodarilo.

Skutočnosť, že sa predmetného skutku nedopustil mali potvrdiť výpovede R. S., ako aj N. V. Prečo nenavrhol výsluch týchto osôb už v pôvodnom, konaní odsúdený súdu vysvetliť nevedel. Súd ma v tejto súvislosti za to, že ide o svedkov „vykonštruovaných“ odsúdeným, ktorých výpovede by mu mali umelo vytvoriť alibi.

Podľa právnych úvah súdu je vo vysokej miere pravdepodobné, že keby výpovede týchto osôb boli spôsobilé dokázať nevinu odsúdeného, ten by oboch týchto svedkov navrhol vypočuť už v pôvodnom konaní.

Taktiež tvrdenie odsúdeného, že v pôvodnom konaní bol primárne fixovaný na výpoveď svedka H. pred súdom neobstojí. Tento svedok totiž v prípravnom konaní vypovedal úplne protichodne v porovnaní s hlavným pojednávaním.

Výpoveď svedka R. S. súd vyhodnotil ako nedôveryhodnú a neurčitú. Svedok nevedel bližšie špecifikovať adresu firmy, v ktorej mali spolu s odsúdeným v kritickom čase pracovať. Taktiež nevedel uviesť ani mená ďalších zamestnancov predmetnej firmy.

Taktiež výpovede svedkyne V. a svedka M. K. nemali charakter „nového“ dôkazu. Svedkyňa V. totiž jasne vypovedala, že nemá v žiadnom prípade poznatky o zločine lúpeže a o jeho páchateloch. Svedok K. síce vypovedal, že má poznatky o tom, že predmetného skutku, za ktorý bol odsúdený T. U., sa dopustil niekto iný a síce M. F., pričom túto informáciu má od T. B. a M. U., účasť týchto dvoch osôb na verejnom zasadnutí sa ale obhajobe zabezpečiť nepodarilo. Opodstatnenosť tvrdenia svedka K. tak preukázaná nebola.

Z výpovede M. S. neboli zistené žiadne skutočnosti dôležité pre trestné konanie.

Protikladom k všetkým vyššie uvedeným dôkazom bola výpoveď svedkyne - poškodenej D. K., ktorú možno vyhodnotiť ako dôkaz určitý, jednoznačný a vo vysokej miere relevantný pre trestné konanie. Poškodená s istotou (opätovne, ako vo všetkých predchádzajúcich štádiách trestného konania) uviedla, že v kritický deň ju lúpežne prepadol odsúdený T. U. Osobu M. F. (ktorého podoba jej bola predložená na fotografii) neopoznala, nikdy predtým ho nevidela.

Pokiaľ sa jedná o dôkaz a síce pracovnú uniformu firmy M. T. S., táto sama o sebe „novým“ dôkazom taktiež byť nemôže, nakoľko pomocou nej samotnej sa relevantne nedá preukázať skutočnosť, že odsúdený v kritickom čase v uvedenej firme naozaj pracoval.»

Sťažovateľ v sťažnosti, ktorú proti prvostupňovému rozhodnutiu podal, prezentoval svoj nesúhlas so závermi prvostupňového súdu, ktorý sťažovateľom prezentované skutočnosti a ponúknuté svedectvá nepovažoval za také, ktoré by spĺňali parametre nového dôkazu predvídaného ustanoveniami § 394 ods. 1 Trestného poriadku upravujúceho podmienky na povolenie obnovy konania. Rozhodnutie okresného súdu považoval sťažovateľ za nepreskúmateľné, nedostatočne odôvodnené, znemožňujúce obhajobe možnosť obrany. Krajský súd podrobne popisujúc priebeh konania v znení

korešpondujúcom s obsahom odôvodnenia prvostupňového súdu skonštatoval, že okresným súdom boli v predmetnom konaní realizované všetky dostupné dôkazy, ktorých posúdenie sa odrazilo v jasnom a zrozumiteľnom odôvodnení obsahujúcom právne úvahy, ktorými sa okresný súd po vykonaní dokazovania spravoval. Krajský súd tak kvalifikoval rozhodnutie okresného súdu ako vecne správne a zákonné, pričom jeho odôvodnenie považoval za jednoznačné.

Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať skutkové a právne závery všeobecných súdov, ku ktorým dospeli pri interpretácii a aplikácii zákonov a ktoré sa stali základom pre ich rozhodnutie. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (podobne aj II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01, II. ÚS 231/04).

Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (podobne aj I. ÚS 13/00, I. ÚS 20/03, IV. ÚS 43/04).

V intenciách uvedenej judikatúry pristúpil ústavný súd k preskúmaniu namietaného uznesenia krajského súdu, pričom jeho úlohou nebolo odpovedať na otázku, či obnova konania vo veci sťažovateľa mala alebo nemala byť povolená, ale jeho úloha spočívala v posúdení skutočnosti, či sa záver konajúcich súdov o zamietnutí návrhu sťažovateľa na obnovu konania opieral o náležité prezentované dôvody ideovo zodpovedajúce zmyslu a podstate použitej právnej úpravy.

Citujúc relevantné ustanovenia trestnoprocesného kódexu, a síce § 394 ods. 1 a § 399 ods. 2 Trestného poriadku, posúdil krajský súd ako súd odvolací postup prvostupňového súdu, ktorý citované ustanovenia aplikoval, ako vecne správny a zákonný.

Vychádzajúc z obsahu odôvodnenia namietaného rozhodnutia je ústavný súd v prvom rade toho názoru, že interpretáciou dotknutých ustanovení § 394 ods. 1 Trestného poriadku konajúce súdy sťažovateľovi jasne vysvetlili podmienky na povolenie obnovy konania, teda pojem nového dôkazu a s ním súvisiaci rozsah dôkazného procesu v rámci konania o návrhu na povolenie obnovy konania.

V konaní o povolení obnovy konania nebolo povinnosťou konajúcich súdov a priori prijať sťažovateľom ponúknuté dôkazy a osvojiť si ich vyhodnotenie z pohľadu sťažovateľa, povinnosť konajúcich súdov sa obmedzovala na posúdenie závažnosti, resp. kvality týchto dôkazov a následnú formuláciu odpovede, prečo tieto dôkazy súdy nepovažovali za také, ktoré by spĺňali parametre tzv. nového dôkazu predvídaného ustanovením § 394 ods. 1 Trestného poriadku.

Ústavný súd sa nestotožňuje s názorom sťažovateľa, že zreteľné odôvodnenie v tomto smere v rozhodnutí krajského súdu (ako aj v rozhodnutí okresného súdu, s ktorým sa odvolací súd stotožnil) absentuje. Odôvodnenie rozhodnutí konajúcich súdov obsahuje dostatočne podrobnú a zároveň logickú právnu úvahu vychádzajúcu z hmatateľných faktov, v rámci ktorej bola svedecká výpoveď prvého zo sťažovateľom navrhovaných svedkov vyhodnotená ako neurčitá a v konečnom dôsledku nedôveryhodná. Rovnako regulárne bolo konajúcimi súdmi vyhodnotené aj nepriame svedectvo ďalšieho sťažovateľom ponúknutého svedka, ktorého váhu konajúce súdy konfrontovali so zásadne relevantným (jednoznačným a dôveryhodným) priamym svedectvom svedkyne poškodenej, kde táto konfrontácia vylúčila kvalitu tohto dôkazu.

Vo vzťahu k tvrdeniam sťažovateľa o údajnej nezákonnosti vykonanej rekognície ako ťažiskového dôkazu pôvodného konania ústavný súd poznamenáva, že preskúmanie zákonnosti vykonaného dôkazu nie je subsumovateľné do rámca prieskumnej právomoci súdu v konaní o povolení obnovy konania a námietky tohto charakteru sa z hľadiska skúmania podmienok na povolenie obnovy konania od počiatku javia ako irelevantné.

Ústavný súd konštatuje, že rozhodnutie odvolacieho súdu v spojení s prvostupňovým rozhodnutím, s ktorým sa krajský súd ako s vecne správnym a zákonným stotožnil, obsahuje

vyčerpávajúcu interpretáciu relevantných ustanovení Trestného poriadku týkajúcich podmienok na povolenie obnovy konania, s ktorou korešponduje logické a náležité odôvodnenie rozhodnutia prezentované v rámci právnych úvah konajúcich súdov a ktoré kvalifikuje ústavný súd ako dostačujúce a racionálne, nepopierajúce zmysel a podstatu použitej právnej úpravy, tvoriace tak dostatočnú oporu výroku prijatého rozhodnutia.

Uznesenie krajského súdu zodpovedá požiadavkám kladeným konštantnou judikatúrou ústavného súdu na odôvodnenia rozhodnutí všeobecných súdov, a ústavný súd preto konštatuje kvalitu jeho rozhodnutia ako súladnú s obsahom čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa judikatúry ústavného súdu ak preskúmanie namietaného postupu, resp. rozhodnutia všeobecného súdu v rámci predbežného prerokovania vôbec nesignalizuje možnosť porušenia základného práva alebo slobody sťažovateľa, reálnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, ústavný súd považuje takúto sťažnosť za zjavne neopodstatnenú (I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, II. ÚS 104/04).

Vychádzajúc zo svojich záverov ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa v časti námietky porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru namietaným uznesením krajského súdu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Ústavný súd vzhľadom na svoje závery rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. marca 2014